

A Prelátus levele (2017. szeptember 24.)

„Mit kerestek?” kérdezi Jézus a fiataloktól. Ha segítünk nekik, hogy egészségesen és bátor szívvel nőjjenek fel, akkor képesek lesznek meghallani Isten hívását: „Gyertek, nézzétek meg!”

2017.09.24.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Az elmúlt hónapok során abban az örömben lehetett részem, hogy sokatokkal találkozhattam. Most a következő püspöki szinódus témájára gondolva írok Nektek, ami egy éven belül kerül megrendezésre Rómában: „A fiatalok, a hit és a hivatástisztázás” címmel. Jól tudjátok, hogy a fiatalokkal végzett apostoli munka fontos szerepet kapott a legutóbbi általános kongresszus során (1). Ezzel a pársorral egyszerűen csak annak mélyebb megfontolására szeretnék sarkallni benneteket- anélkül, hogy a részletekbe merülnék, - hogy miként lehet erősíteni keresztény hivatásunk e kiemelt jelentőségű szempontját.

„Mit kerestek?”- kérdezi Jánostól és Andrástól Jézus az első alkalommal, amikor azok közelednek felé. A fiatalság a keresés ideje, ebben az életszakaszban főszerepet kap a kérdés: „Ki szeretnék lenni?”, ami egy keresztény számára azt is jelenti:

„Mire van hivatásom?” A hivatással kapcsolatos kérdés arra keresi a választ, hogy miként válaszolhatunk Isten szeretetére.

„És te, kedves fiatal, -írta Ferenc pápa két évvel ezelőtt- érezted-e már, hogy megpihen rajtad a végtelen szeretetnek ez a pillantása, amely a bűneiden, korlátaidon, bukásaidon túl továbbra is bízik benned, és reménnyel tekint a létedre? Tudatában vagy-e annak, hogy milyen értéket képviselsz annak az Istennek a szemében, aki szeretetében mindenét neked adta?”(2).

Ma nagyon sok - néha bonyolult - akadály létezik, amelyek gátolják ezt a személyes találkozást Isten szeretetével; de sok jel ad okot a reményre is. „ Nem igaz az, - mondta XVI. Benedek - hogy a fiatalságot csak a fogyasztás és az élvezet érdekli. Nem igaz, hogy materialista és

egoista. Az igazság éppen ennek az ellentéte: a fiatalság nagy dolgokat akar véghezvinni”(3). Ebben a kijelentésben rejlik a válasz sok fiatal életére, akiket a világ jobbra tételének reménye hajt akkor is, ha ez összeütközésbe kerül sokak közömbösségével, akik „beleöregedtek” a fogyasztásba, szórakozásba, azonnali eredmények keresésébe, felszínességbe, ami előzőnli állandóan az életüket. A helyzet könnyen okot adhat a panaszkodásra; igényesebb azonban, ha igyekszünk azoknak a nagy vágyaknak a szintjén maradni, amely ott található mindenki szívében, bár sokszor felszínességtől fedetten. Képesek vagyunk arra, hogy a hit és a másokért adott élet szépségének vonzása által életre keljenek ezek a vágyak? Kérdezem minden fiatal lányomtól és fiamtól: tudod közvetíteni a barátaid felé ezt az Isten iránti odaadást? Isten iránt, aki maga a Szépség, a Jóság és az Igazság,

az egyetlen, aki képes betölteni a boldogság utáni legmélyebb vágyaikat? És azoktól, akik már nem vagyunk annyira fiatalok, de igyekszünk megőrizni a szívünk fiatalságát: igyekszünk megérteni a fiatalok nehézségeit és az álmaikat? Igyekszünk velük együtt fiatalok maradni?

Szent Josemariának nagyon tetszett, ahogy portugálul nevezik a fiatalokat: „ az újak”. Egy alkalommal ezt mondta: „ Legyetek mindannyian nagyon fiatalok. Újuljatok meg!....megújulni azt jelenti, újra fiatalnak lenni, újnak lenni, újra odaadni magunkat”(4). Ahhoz, hogy sokaknak nagylelkű álmai legyenek az Istennek és a többieknek való odaadásról, szükséges, hogy mi keresztények mindannyian erőfeszítést tegyünk és hitelesen tegyünk tanúságot egy olyan életről, amely őszintén akar azonosulni Jézus Krisztussal. A korlátaink

ellenére, Isten kegyelmével a béke és az öröm magvetői tudunk lenni azon a helyen- legyen az a világ eldugott sarka, vagy különböző kultúrák kereszteződése-, ahol az Úr ezt kéri tőlünk. Igyekezzünk megőrizni és erősíteni „a fiatalságot” magunkban, amit az Úr ad (5). A fiatalos lelkületről való derűs tanúságtétel mindig mély nyomot hagy másokban, ami előbb vagy utóbb segítségként jelenik meg az életükben.

Szent Josemaría gyakran mondta- és ez a megfontolás mindazokra vonatkozik, akik valamely módon részt vesznek a nevelésben- hogy a gyermekek hivatásáért kilencven százalékban a szülők felelősek. Mindannyiótokra gondolva, de különösen a munkatársakra, a szupernumeráriákra és a szupernumeráriusokra, bátorítalak benneteket, vegyétek fontolóra, hogyan tudnátok kreatívan és

nagylelkűen részt venni a fiatalság képzésében (kollégiumok, klubok, stb.). Arra is kérlek benneteket, hogy tekintsetek elsősorban a saját otthonotokra. Gondolkodjatok el azon, hogy a gyermekeitek boldognak érzik-e magukat a családjukban, mert olyan szüleik vannak, akik meghallgatják és komolyan veszik őket, és olyannak szeretik őket, amilyenek; és fel merik tenni a saját kérdéseiket a gyerekeiknek. Olyan szülők, akik segítenek nekik a mindennapi élet apró történésein keresztül felfedezni a dolgok valódi értékét, és hogy milyen erőfeszítést jelent igazi otthont teremteni. Továbbá akik tudnak követelni tőlük, és nem félnek szembenézni a szenvedéssel és az emberi törékenységgel, amely annyira jelen van sok ember életében, talán a saját családjaitokban; akik segítenek a megélt hitükön keresztül *érinteni* Istent, hogy imádságos lelkek

legyenek. Egyszóval segítsetek nekik abban, hogy a szívük erős és egészséges legyen, hogy meghallják Isten szavát, mikor egyenként mondja mindegyiküknek, mint Jánosnak és Andrásnak: „Gyertek, nézzétek meg!” (Jn 1,39)

Teljes szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok,

Róma, 2017. szeptember 24.

(1) Lelkipásztori levél, 2017-02-14, 17, 24-28, 31.

(2) Ferenc pápa üzenete a XXXI. Ifjúsági világtalálkozóra, Vatikán, 2015. augusztus 15.

(3) XVI. Benedek, beszéd, 2005-04-25

(4) Josemaría Escrivá, jegyzetek egy családi összejövetelen, 1964-03-19

(5) Lsd. Josemaría Escrivá, Barázda
79. pont

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-levele-2017-
szeptember-24/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-levele-2017-szeptember-24/) (2026.02.22.)